

De Eerste Reis...

De Kennismaking

0. Wat eraan voorafging...

Het is achteraf vaak moeilijk te achterhalen wat de beweegredenen zijn geweest om iets te gaan doen. Op het moment dat ik zélf besloot op zoek te gaan naar de indruk die Koning Salomo mij zou kunnen geven, waren er al vele maanden voorbij gegaan. Maanden waarin ik Salomo en de koningin van Sheba steeds weer tegenkwam. Koning Salomo, de koning die genoemd wordt in het oude testament (Bijlage 2) en die geroemd wordt om zijn wijsheid en rijkdom. Die de eerste Tempel van Jeruzalem zou hebben gebouwd. Maar ook de man met een harem van wel duizend vrouwen en die beschuldigd werd van veelwijverij door de priesters van het Jodendom in die tijd. Nu zegt dat laatste niet alles. Religies hebben een set aan regels om hun mensen binnen hun parameters te houden, dus bij beschuldigingen van die kant moet er altijd een extra denkmoment ingezet worden. Ook is kennis van zaken over regels en verordeningen handig voordat je een oordeel vormt dat die Salomo het wel of niet te bond gemaakt zou hebben. De verhalen van Salomo en Makeda van Sheba ken ik uit mijn gereformeerde achtergrond. Bij ons werd er elke avond uit de Bijbel voorgelezen toen we jonger waren. We gingen eigenlijk elke zondag naar de kerk en ik ben verzot op verhalen. Dus dat alles gecombineerd maakte wel dat Salomo en de koningin van Sheba niet aan mij voorbij waren gegaan. De laatste jaren kwam ik ze steeds vaker tegen in lectuur en romans, die naast de bekende geschiedenis ook andere zaken vertelden. Dat Salomo een ingewijde was en inderdaad zeer wijs was, een profeet en bekend met het heilige huwelijk. Maar ook verhalen over het tegenovergestelde. Dat hij de vóórloper was van de controlerende elite van nu en via zwarte magie zeer kwalijke tendensen en rituelen over de wereld had afgeroepen. Edoch als al die verhalen terzijde geschoven worden en het verhaal gelezen wordt van Koning Salomo en de koningin van Sheba, zoals het in de Bijbel staat en het een beetje ingeschat wordt, dan moet het toch een bijzonder moment geweest zijn dat twee leiders van die tijd, van die streek, bij elkaar kwamen. En dat dit feit belangrijk genoeg gevonden werd om in de Bijbel een plek te krijgen. Dus ik was geïntrigeerd geraakt.

En ik zal eerlijk opbiechten dat het meer de liefde was welke me in eerste instantie triggerde dan de geschiedenis op zich of het gegeven dat hij zo enorm wijs was of juist niet. Nee, het was de liefdesgeschiedenis welke me trof. De geschiedenis van twee koningen die elkaar ontmoeten, allebei van hetzelfde niveau in rijkdom en kennis. Allebei beroemd zou je kunnen zeggen. En kijk dan eens naar de afstand die Makeda van Sheba aflegde om naar Salomo toe te gaan! Tussen de tweeduizend en drieduizend kilometer op kamelen door de woestijn. Tenminste als je er van uitgaat dat het Sheba van toen nu zo ongeveer het huidige Jemen is. Mijn indruk is dat Makeda eigenlijk van nog wat verder weg, uit Ethiopië kwam. Maar ja dat is maar een beeld dat ik gekregen heb (19). En hij, Salomo gaat niet naar haar! Nee, zij gaat naar hem. Wat een emancipatie, zou je nu zeggen. Wat een durf. En dan hebben ze iets wat we nu een affaire zouden noemen, maar ik ga er met mijn romantische blik even vanuit dat het liefde was. En daarna gaat ze terug naar haar eigen land en dan zien ze elkaar nooit meer. Als-je-blijft.! Zo ziet onze romantische prins op het witte paard en 'voor eeuwig trouw', er tegenwoordig niet meer uit. Verder is zij dan zwanger en is haar zoon eenmaal wat ouder dan bezoekt hij zijn vader Salomo in Jeruzalem en neemt hij de Ark des Verbonds mee Afrika in, zo zegt het verhaal. Wauw, ook dat is wat. Het Eeuwige, de Ark des Verbonds, de Totem van Jahweh, die geen mens kan aanraken zonder te sterven wordt meegenomen door de zoon van Makeda. Sommigen zeggen gestolen..., maar hoe steel je zo iets? En de Ark verdwijnt dan uit de geschiedenis van Israël. Geert Krimpen vertelt echter in zijn boek 'de Alchemist' dat de Ark ergens onder Jeruzalem verborgen is en daar wacht op vrede tussen de volkeren voordat het weer tevoorschijn kan komen. Dat is dan wel een roman, maar hij zal zijn bronnen wel gebruikt hebben.

Mijn innerlijke romanticus had verlangen naar meer informatie, maar ook verlangde ik meer te weten over de diepere lagen in dit hele verhaal. En ik vroeg me af of iemand daar meer informatie over had. In de apocriefe boeken misschien? Wie was Salomo nu eigenlijk, waar stond hij voor, wat bezielde hem? Waar bestond die wijsheid uit? En was hij echt zo wijs of zo gevaarlijk als sommigen ons willen doen geloven? En wat bracht de

koningin van Sheba hem, waarom ging zij naar hem en niet andersom? Ik verlangde meer over hen te weten en hoopte dat iemand daar een boek over geschreven had. Een tijd lang liet ik het daarbij. Op een gegeven moment besloot ik dat ik misschien zelf Salomo een bezoek kon brengen. Het nemen van deze stap klinkt en benoem ik hier als een besluit, maar het is eigenlijk een soort gevoel, een ingeving. Hier is het denk ik belangrijk te vertellen hoe dat gaat: Iemand bezoeken die heel lang geleden heeft geleefd en ook nog iemand die ik zelf niet persoonlijk ken. In de auto stappen of in het vliegtuig brengt me niet het verleden in. Je zou kunnen zeggen dat het een reizen in de geest is. Mensen die van aura's en chakra's weten en van de energie rond mensen en dieren, weten vaak ook dat afstand in energie niet bestaat. Als iemand in Amerika woont en mij vraagt om een Healing, dan is die Healing net zo effectief als zou de persoon naast me staan. Dat is voor sommigen een raar fenomeen. In onze lineaire tijdbeleving en ons bewustzijn dat 2 altijd na 1 komt en niet andersom zijn we niet gewend in deze energietermen te denken. Maar het is net als je gevoel voor je grote liefde van bijvoorbeeld tien jaar geleden. Als je daarop focust kan dat weer net zo voelen als toen. Behalve dat je bewustzijn weet dat er tien jaar voorbij zijn gegaan en dat er nieuwe belevenissen en herinneringen gemaakt zijn. Toch, in dat gevoel bestaat de tijd eigenlijk niet. Daar waar aandacht aangegeven wordt, stroomt de energie en het gevoel heen. Ze stromen altijd dezelfde kant op. En het mentale stuk probeert daar betekenis aan te geven. Al jong zag ik dingen, die anderen niet altijd zagen of opmerkten. Sommige dingen maakten mij enorm angstig, zoals de demonen, die in de verhalen van mijn moeder voorkwamen. Mijn moeder was op zoek naar meer in het leven en vond die in het begin in allerlei geesten- en spookverhalen. Vooral de demonen achtervolgden me soms nachten lang. Of dingen voelen die anderen glashard ontkenden of niet voelden. Snel moe zijn van indrukken. Enfin, tegenwoordig noemen we dat hoog sensitief. Vroeger was je gek, raar en sentimenteel. Bij de opleiding Intuïtieve Ontwikkeling kwam ik er eindelijk achter dat ik niet gek was maar gevoelig. Het klinkt heel anders. En ik kwam er inderdaad achter dat ik gemakkelijk entiteiten kon zien en dat ik gemakkelijk indrukken kreeg van

mensen. Nu is dat niet echt bijzonder, dat vertel ik er maar even bij. Iedereen die een opleiding Intuïtieve Ontwikkeling doet leert daar mee om te gaan en vele andere opleidingen doen dat ook. Kijk maar naar de prachtige boeken die prinses Irene geschreven heeft over het in contact komen met de natuur. Een echt voorbeeld van het ontwikkelen van de intuïtie, zoals de grondlegster Linda Keen het zo'n 25 tot 30 jaar geleden noemde. Zelf heb ik het idee dat het eigenlijk iets anders is wat je ontwikkelt dan je intuïtie. Ik noem het de ontwikkeling van het energie-bewustzijn. De intuïtie is daar wel een onderdeel van maar niet helemaal. Opgeteld moeten er in de afgelopen veertig jaar duizenden en duizenden mensen die gevoeligheid meer of minder ontwikkeld hebben. Moet je voorstellen wat dat betekent voor zo'n land als Nederland. Dat duizenden en duizenden mensen in de laatste tientallen jaren spiritueel-energetisch-bewustzijn ontwikkeld hebben. Van opleidingen als sjamanisme, allerlei soorten variaties healers, regressietherapeuten, ga zo maar door. Velen daarvan hebben talenten zoals ik en meer en beter. In de tijd dat ik een Reiki cursus deed, op mijn 27ste jaar, dus zo'n 25 jaar of zo geleden zat ik in een van de eerste groepen. Laten er toen honderden mensen zijn geweest die inwijdingen hadden ondergaan. Nu hebben er duizenden mensen een Reiki inwijding ondergaan. Mensen die vroeger wat schamper waren en er niets van wilden weten hebben nu de inwijdingen ondergaan en zijn als nieuw bekeerden.

Dit allemaal om duidelijk te maken, dat wat ik kan en doe in principe niet buitengewoon is. Dit naar energie kijken gaat me dus wel min of meer gemakkelijk af. Maar denk niet dat ik de hele dag aura's zie, want zo is het ook niet. Ik ben geen helderziende. Ik zie indrukken, energetische indrukken. En soms zie ik ook niets. Het moeilijke in dit hele zien en kijken en beoordelen is neutraal te blijven en je eigen beelden te vertrouwen, maar er niet te veel aan vast te houden. Beelden zien is net als energie, als stromend water. Op het moment dat je het vast wilt houden of er betekenis aan wilt geven is het weg en alweer veranderd. Het is van zoveel zaken afhankelijk. Van je gevoel, van het gevoel van iemand anders, van of je er opeens met je mentale stuk tussen zit of niet. In welke mate de ander bewust is van zijn innerlijk, hoever die open staat of niet. Soms kan één

woord, of een aanraking, of ... noem maar op, het hele energieveld en de hele energetische stroom veranderen. Ten voordele van de mens zelf of ten nadeel. Dit laatste in de zin dat als door schrik of pijn een blokkade ontstaat, het te voelen of te zien is in de aura. De energie wordt minder stromend. De aura verkleint of vervormt en het wordt soms minder stralend. Het innerlijk kindje schrikt en sluit zich af. Het is bijvoorbeeld heerlijk werken als er iemand op de behandeltafel ligt die een bepaalde mate van energetische ontwikkeling heeft bereikt en die zich open kan stellen. Dan stroomt het en zijn er inzichten en beelden die allemaal voor het oprapen liggen. Daarnaast zijn er ook mensen die enorm in hun wilskracht of nog in de beginschoenen staan van voelen en van hun energetisch bewustzijn, waarin het is als werken in een stroperig moeras. Niets ten nadeel van de mensen zelf. Het is fantastisch dat ze zo'n stap nemen en aan zichzelf willen werken. Maar energetisch voelt het heel anders aan.

Mijn kracht en mijn zwakheid ligt in het feit dat ik snel van mijn stuk ben. Oftewel dat ik snel uit (de) vorm ben. Ik hoef maar even ergens aan te denken en me niet bewust te zijn dat ik er aan denk of ik zit er midden in. Zo was ik in de tijd dat Obama net president was over hem aan het nadenken. Mensen die ik had gesproken hadden een soort Messias gevoel bij hem. Hij zou ALLES in orde brengen. Hij was de hoop op een betere wereld en deze mensen waren eigenlijk niet echt voor nuance vatbaar. Ik had dat niet zo. Alhoewel ik ook wel de hoop koester dat de wereld en de mensheid in het bewustzijn zo verschuift dat we minder leed en pijn hoeven te manifesteren, geloofde ik niet dat deze man dit en zeker niet alleen, voor elkaar zou kunnen krijgen. Als je alleen al realiseert dat alles energie is en dat de plek van macht in een land al eeuwen op dezelfde plek staat dan kan je misschien met goede bedoelingen komen, maar eenmaal op zo'n plek gezet overstroomt alles je wat daar al aanwezig is. En je zou de Messias werkelijk moeten zijn om daar tegen bestand te zijn. Dit gegeven is het effect van de kracht van energetische indrukken die zich settelen op een bepaalde plek en daar als het ware een eigen bewustzijn vormen. Zo'n 'eigen', in de zin van min of meer zelfstandige bewustzijnsplek, kan een kerk zijn of een school of een regeringsgebouw of gewoon het huis waar iemand

lang in geleefd heeft. Deze neemt alle input van energie in zich op en alles bij elkaar vormt het een eigen energetische kracht die iemand nieuw kan overspoelen en bepalen. Zoals de parameters, de afspraken van een spel. Zo'n plek zegt: dit is het spel wat hier gespeeld wordt en als je een ander spel wilt spelen dan lukt dat hier niet. En het energetische verhaal is maar één kant van het verhaal. De werkelijke macht in een land of de wereld ligt niet echt of niet alleen bij een president. Er zijn nog andere krachten en machten die bepalen wat en wanneer en hoe de dingen gebeuren. Enfin, dat is misschien voor een andere keer. Een goed voorbeeld van zo'n energetische zelfstandige bewustzijnsplek is het verhaal over wat er gebeurde in Irak, waar de Amerikanen hun gevangenen onderbrachten in de gevangenis van Saddam Hoessein. Binnen niet al te lange tijd vonden daar de martelingen plaats, door de Engelsen en de Amerikanen, die waarschijnlijk niet eens wisten dat ze dit überhaupt konden. De energetische blauwdruk is zo sterk neergelegd door de geschiedenis dat je er met je hebben en houwen zo ingezogen wordt en je persoonlijke normen en waarden zich vanzelf aanpassen of overspoeld raken. Groepsbewustzijn is ook zo'n energetisch wezen waar je persoonlijke nuances overspoeld kunnen raken. Heel fijn als de intentie van een groep positief is, maar heel moeilijk als het net andersom is. Veranderingen in een land zouden veel meer kans hebben met een nieuw gekozen machtsplek met nieuwe parameters. Of als dat niet mogelijk is, de bestaande plek zuiveren en schonen door middel van rituelen en ceremonies. Enfin, ik dacht dus aan Obama en plotseling naderde ik hem energetisch. Ik kan door deze ervaring vertellen dat Obama door net zoveel of nog meer wezens energetisch beschermd wordt, dan in de lichamelijke realiteit. Ik kon hem nog niet op vijftig meter benaderen of er was een lijfwacht die me letterlijk bij de arm nam en zo iets zei van: 'wat komt u doen mevrouwetje?'. Ik was enorm verbaasd want ik had zelf eigenlijk nog niet door dat dit was gebeurd en ik maakte mijn excuses en trok mezelf weer terug. Zo gaat dat bij mij. Ik heb al lang geleden besloten mezelf een halt toe te roepen op zo'n moment, maar dat lukt niet altijd.

Dus ik had besloten om een bezoek te brengen aan Salomo. Toch had dit wat meer voeten in de aarde dan zomaar even naar iemand z'n aura kijken. Op het moment dat ik me op hem instelde en me energetisch liet meevoeren, merkte ik dat ik door energetische weefsels heen werd getrokken. Als doeken die scheurden, toen ik door ze heen kwam. Lagen op lagen. Het terug in de tijd reizen was niet alleen de tijd waardoor ik reisde, maar ik ervoer ook wat anders waar ik in eerste instantie geen naam aan wist te geven. Misschien bewustzijnslagen? Nee, of ja misschien ook. Nog een keer voelend realiseerde ik me dat het afgesloten tijdperken waren. De grote parameters van grote spelen, de oorlogen, de rijken, de culturen, waar ik doorheen reisde. De ene cultuur bouwt voort op de cultuur voor hem en zorgt voor een bouwwerk van onmetelijke afmetingen.

Door de flarden van tijd en cultuurweefsel verplaatste ik mijn bewustzijn en mijn instelling in de richting van de Salomo uit de Bijbel. Tot het moment dat er geen tijdverplaatsing meer was en ik in een soort vacuüm belandde in vergelijking met de ervaringen die ik daarvoor had gehad. En toen ik even niet oplette botste ik tegen een ondoordringbare energetische gouden wand aan. Een wand die een gebied omvatte van onmetelijke grote afstanden.

